

Zangsporen

In zijn boek *De gezongen aarde* vertelt Bruce Chatwin over het belang dat Australische Aboriginals hechten aan muziek. Zij noemen de overstijgende, spirituele dimensie de Droomtijd, en geloven dat ze via dromen contact kunnen maken met hun voorouders. Die hebben op hun aardse omzwervingen, behalve voetafdrukken, allemaal sporen achtergelaten van woorden en muziek, zogenaamde 'zangsporen' of 'liedlijnen'. 'Heel het land is een muziekpartituur,' zegt een van hen. 'Er is vrijwel geen rots of beek die niet kan worden gezongen.'

Voor een Aboriginal is het ondenkbaar dat de wereld in enig opzicht onvolmaakt zou zijn. Zijn leven heeft slechts één overkoepelend doel: het land behouden zoals het was en moet zijn. Door de liederen van de voorouders te zingen, zonder er een woord of noot aan te veranderen, help je de Schepping in stand houden. Alsof je haar eigenhandig herschept.

De Aboriginals gebruiken hun liederen als een kaart en een kompas. Alle handelsroutes lopen altijd langs een zangspoor. Het ruilen van goederen wordt er beschouwd als een bijkomend gevolg van het ruilen van liederen. 'De Ouden zongen zich een weg door de wereld. Ze zongen de rivieren en gebergten, de zoutpannen en zandduinen. Ze jaagden, aten, bedreven de liefde, dansten en doodden: in hun voetstappen lieten ze een spoor van muziek achter. Ze omspanden de hele wereld met een web van gezang.'

Wat moet je van zulke opvattingen vinden? Is het louter primitieve onzin? Of duiden ze op hetzelfde als wat Beethoven zei, dat muziek is te beschouwen als 'een grotere openbaring dan heel de wijsheid en de filosofie'?

